

Ενα παραλυτικό κλίμα αναμονής και αμηχανίας απλώνεται στον ελληνικό λαό, απειλώντας με μεγάλο πτωχεύρισμα εάν δεν αντιστραφεί. Το μαύρο μπλοκ της ΕΕ, του ΔΝΤ και του ελληνικού κεφαλαίου έχει απογειώσει το γνωστό πια παιχνίδι των απειλών και της τρομοκρατίας: Θα χρεοκοπήσετε, έρχεται χάος εάν δεν υπογραφεί συμφωνία, σενάρια της ΕΚΤ για πληρωμή μισθών και άλλων υποχρεώσεων του δημοσίου με «χαρτιά», κόλαση η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ (Πολ Κρούγκμαν), δεν αντέχει η οικονομία αυξήσεις μισθών (ΣΕΒ και λοιπές εργοδοτικές οργανώσεις), δεν αντέχουμε άλλους μετανάστες (και μαχητές ανάμεσά τους, κατά τον τραγικό Γ. Πανούση), λένε τα κανάλια, τα οποία «δεν αντέχουν» να πληρώσουν τα εκατομμύρια που χρωστούν από την (κατά)χρηση των δημόσιων συχνοτήτων. Όλοι αυτοί μας λένε πως πρέπει επείγοντως να κλείσει η συμφωνία αλλιώς έρχεται η καταστροφή. Στην πραγματικότητα, συμφωνία με τους «οικονομικούς δολοφόνους» των λαών, σημαίνει καταστροφή!

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όμως είναι σταθερά τοποθετημένη υπέρ της συμφωνίας, την οποία βαφτίζει έντιμο συμβιβασμό. «Ένας συμβιβασμός που θα σέβεται τόσο τη πρόσφατη λαϊκή εντολή, όσο όμως και το πλαίσιο λειτουργίας της ευρωζώνης» δήλωσε την Πέμπτη στο Ρόιτερς ο Αλ. Τσίπρας. Η λαϊκή εντολή όμως με σαφήνεια απαιτεί σταμάτημα και αναίρεση-κατάργηση των πολιτικών μνημονιακού τύπου, που (ανεξάρτητα πόσο το συνειδητοποιεί ο κόσμος σήμερα) δεν είναι άλλες από τις αστικές αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις για να υπερβεί το κεφάλαιο την κρίση του σε βάρος των εργαζομένων. Από την άλλη, το πλαίσιο λειτουργίας της ευρωζώνης επιβάλλει και προωθεί αυτή την πολιτική. Άρα ο συμβιβασμός που περιγράφει ο Αλ. Τσίπρας είναι αδύνατος. Η κυβέρνηση Τσίπρα αποχαυνώνει τον κόσμο με το χάπι της συμφωνίας που έρχεται, η οποία θα είναι «έντιμος συμβιβασμός». Το σαράκι του συμβιβασμού μπαίνει στη ζωή μας και αντικαθιστά τη λέξη ελπίδα. Η ελπίδα φεύγει, ο συμβιβασμός έρχεται. Συμβιβασμός με το χρέος, τους πετσοκομμένους μισθούς πείνας, τη φτώχεια, την ευρωκηδεμονία, την αμερικανοκρατία, την αστυνομοκρατία και τα πρώτη φορά αριστερά χημικά. Η διατήρηση της υπάρχουσας αθλιότητας, η μη χειροτέρευση της κατάστασης, γίνεται το μέτρο της «αριστερής κυβέρνησης». Η συνέχεια είναι προφανής: η διατήρηση μέχρι να εκτονωθεί η ελπίδα και η διάθεση του λαού για αλλαγή θα οδηγήσει σε παραπέρα κλιμάκωση της αστικής επίθεσης.

Η ουσία της κυβερνητικής στάσης είναι πως ασκεί αστική διαχείριση της κυρίαρχης πολιτικής, κινείται δηλαδή εντός του πλαισίου χρέος, ευρωζώνης, ΕΕ και καπιταλιστικής κερδοφορίας, εντός της ευρύτερης αστικής αναδιάρθρωσης. Επιδιώκει να υλοποιήσει διαφορετικό μείγμα πολιτικής από ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, για να μπορέσει να ενσωματώσει την αντίφαση της εργατικής λαϊκής αντιμνημονιακής ψήφου (με τα όριά της) και της κυρίαρχης αστικής κατεύθυνσης. Αυτή η αντίφαση θα δημιουργεί εντάσεις, επιπλοκές, επεισόδια, αστάθμητους παράγοντες, για τα οποία πρέπει η αντικαπιταλιστική Αριστερά να είναι έτοιμη να παρέμβει δημιουργικά και ανατρεπτικά (και να μη στέκεται αμήχανη, θεωρώντας πως όλα είναι τακτοποιημένα). Αλλά δεν μπορεί να υπάρχει αμφιβολία πως η κύρια κατεύθυνση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι να καταλήξει συμφωνία με ΕΕ-ΔΝΤ και να ενσωματώσει το λαό και τις αντιδράσεις του στο νεομνημονιακό πλαίσιο. Γι' αυτό, για παράδειγμα, συγκροτείται παραπλανητικά η Επιτροπή Αλήθειας για το χρέος, τη στιγμή που πληρώνονται κανονικά οι δόσεις και διατυμπανίζεται πως το χρέος θα πληρώνεται στο διηνεκές! Αυτό αποκαλύπτεται περίτρανα από το γεγονός πως η κυβέρνηση από το πρωί μέχρι το βράδυ υμνεί το συμβιβασμό και διαβεβαιώνει πως θα υπάρξει συμφωνία, δεν προειδοποιεί, δεν κινητοποιεί (έστω με τον δικό της τρόπο) τον κόσμο, υπνωτίζει το μαζικό κίνημα, πληρώνει κανονικά τις δόσεις στερώντας από το λαό πόρους αλλά και χρηματικά εργαλεία αντίστασης, ενώ επαναφέρει στο προσκήνιο τους

ένστολους τραμπούκους των ΜΑΤ. Δεν υπάρχει σχέδιο και θέληση για ρήξη, εκτός εάν αυτό επιβληθεί αναπόδραστα από Βερολίνο και Βρυξέλες, επιδιώκοντας την τιμωρία του ελληνικού λαού για την απειθαρχία του. Σήμερα όμως, λόγω και των αστάθμητων επιπτώσεων στην ευρωπαϊκή και διεθνή καπιταλιστική οικονομία ενός γκρέξιτ, προτιμάται η λύση της ενσωμάτωσης και της υποχρέωσης σε ταπεινωτική συμφωνία.

Άρα το κρίσιμο ζητούμενο εδώ και τώρα είναι να σπάσει η κρούστα της αναμονής, να εισβάλει το μαζικό εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα στο προσκήνιο, για να επιβάλλει τις διεκδικήσεις του και να αποτρέψει την πορεία της ήττας· να σαλπίσει αντεπίθεση ενάντια στην αναμονή, για την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, για να ηττηθεί η κυβερνητική πολιτική της διαχείρισης και της υποταγής. Με άμεσα αιτήματα διεκδίκησης κινήσεων για την αντιμετώπιση των ζωτικών αναγκών των εργαζομένων, με μονομερείς ενέργειες κόντρα στη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου και τον έλεγχο των θεσμών-τρόικα, ώστε να μη δοθεί ούτε ευρώ από εδώ και πέρα στους δυνάστες-δανειστές, με παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, με κάλεσμα σε παλλαϊκό ξεσηκωμό ενάντια σε κάθε συμφωνία-νέο Μνημόνιο. Πρέπει να σηκώσουμε το γάντι, τονίζοντας πως καταστροφή δεν είναι η ρήξη και η έξοδος από ευρώ-ΕΕ και το Τζουράσικ Παρκ του κεφαλαίου αλλά η παραμονή εντός τους.

Μεγάλοι αγωνιστικοί σταθμοί είναι η ανεξάρτητη ταξική Εργατική Πρωτομαγιά και το διήμερο 11-12 Μάη, με το Γιούρογκρουπ στις 11/5 και την καταβολή 700 εκατ. ευρώ στο ΔΝΤ την επομένη.

Η μάχη δεν θα κριθεί στα γραφεία, στα υπουργεία, στις διαπραγματεύσεις, στη Βουλή, εντός του ΣΥΡΙΖΑ ή στις αψιμαχίες των συνιστωσών του. Η ελπίδα δεν κατοικεί εκεί. Η ελπίδα θα αναστηθεί στους δρόμους ή δεν θα υπάρξει. Στους δρόμους του αγώνα, με πυξίδα για τον άλλο δρόμο, της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Με πρωτοπόρα συμβολή των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς, πρώτον και κύριον της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της πολιτικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ και όλων όσων επιλέγουν να υπηρετούν το λαό μετωπικά και ανατρεπτικά και όχι το συμβιβασμό.

Πηγή: “ΠΡΙΝ”